

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Απ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κανονικὴν Γραμματεία τῆρὸ Μονῆ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28910 - info@oyathoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2241	Κυριακὴ Θ' Λαυκὰ (Λαυκ. 12,16-21· 14,35) 17 Νοεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὰ ἁμαρτήματα τοῦ πλεονέκτου πλουσίου

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐ-
αγγέλιο. Εἶδατε πῶς τελειώνει; «*Ὁ ἔχων
ὦτα ἀκούειν*», λέει, «*ἀκουέτω*» (Ματθ 13,9): ὁποῖος
ἔχει αὐτιά, ἅς ἀκούῃ. –Μά, θὰ πῆτε, ὅλοι ἔχου-
με αὐτιά κι ἀκούμε, δὲν εἶμαστε κουφοί· πῶς
λοιπὸν μᾶς λέει «Ὁποῖος ἔχει αὐτιά, ἅς ἀκούῃ»;
Τὸ λέει, διότι μᾶς ἔδωσε μὲν ἐκεῖνος αὐτιά γιὰ
ν' ἀκοῦμε τὰ λόγια του, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ πολ-
λοὶ βούλωσαν τ' αὐτιά τους καὶ δὲν θέλουν ν'
ἀκούσουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Μέσα σὲ 20 χι-
λιάδες ἀνθρώπους, εἶνε ζήτημα ἀν ὑπάρχουν
10 αὐτιά ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου.
Ἄν οἱ ἀνθρώποι ἀκουγαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ,
ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν παράδεισος.

Τί λέει λοιπὸν σήμερα τὸ εὐαγγέλιο; Ἕνας
ἀνθρώπος, λέει, ἦταν **πλούσιος**: εἶχε σπίτια,
κτῆματα, ἀποθήκες, κοπάδια, περιβόλια, χω-
ράφια· κ' ἐκεῖνη τῆ χρονιά οἱ καλλιέργειες εἶ-
χαν μεγάλη ἀπόδοσι, ἀμπέλια καὶ ἐλιές λύνγι-
ζαν ἀπ' τὸ βάρος τῶν καρπῶν. Εἶχε τέτοια **εὐ-
φορία**, ὥστε γέμισαν οἱ ἀποθήκες καὶ δὲν εἶ-
χε ποῦ νὰ βάλῃ τὸ σιτάρι, τὸ καλαμπόκι, τὰ
λάδια, τὰ κρασιά. Ἄρχισε νὰ στενοχωριέται.

«**Τί νὰ κάνω;**» ἔλεγε μὲ ἀγωνία (Ματθ 12,17). Πε-
ρίεργος λόγος. Νὰ ἔχη γεμάτες τὶς ἀποθήκες
ἀπὸ τροφίμα, νὰ κολυμπᾷ μέσα στὰ λεφτά,
καὶ νὰ τὸν πιάνη ἡ ἀγωνία! Τὸ «τί νὰ κάνω;»
δὲν τὸ λέει ἡ χήρα μὲ τὰ ὄρφανά, δὲν τὸ λέ-
ει ὁ ἐργάτης ποῦ σκάβει στὰ ὄρυχαι, δὲν τὸ
λέει ὁ φτωχὸς ποῦ ζητιανεύει, καὶ τὸ λέει ὁ
πλούσιος; Τί σημαίνει αὐτὰ; σημαίνει ὅτι ἔχει
ἀγωνία ὁ φτωχὸς, ἀλλὰ πῶς **μεγάλου καρδιο-
χτύπι ἔχει ὁ πλούσιος**. Ὁ φτωχὸς κοιμᾶται ἡ-
συχος· ὁ πλούσιος δὲν κοιμᾶται, φοβᾶται μή-
πως ἔρθουν κλέφτες καὶ τὸν κλέψουν.

Νύχτωσε, κι αὐτὸς ἀκόμη σπάει τὸ κεφάλι
του. «**Τί νὰ κάνω;**» λέει. Ὅλοι κοιμοῦνται, τὰ
πουλιά στὰ δέντρα, τὰ παιδιὰ στὶς κούνιες, κι
αὐταὶ ἀκόμα οἱ φυλακισμένοι στὰ κελιά τους.
Ἕνας δὲν κοιμᾶται ὁ πλεονέκτης δοῦλος
τῆς φιλαργυρίας. Τῆ νύχτα ἀνοίγει τὰ τεφτέ-

ρια του, μετράει χαρτονομίσματα καὶ λίρες.
Ποῦ νὰ ἀσφαλίσω, λέει, τὰ ὑπάρχοντά μου;
Καὶ αἴφνης **βρίσκει μιὰ λύσι**. Νὰ τί θὰ κάνω,
λέει· θὰ γκρεμίσω τὶς παλιές ἀποθήκες, θὰ
χτίσω καινούργιες, κ' ἐκεῖ θὰ μαζέψω ὅλους
τοὺς καρπούς· τὸ σιτάρι, τὸ καλαμπόκι, τὶς ἐ-
λιές, τὸ κρασί, τὸ λάδι. Καὶ μετὰ θὰ πῶ στὴν
ψυχὴ μου· «*Ψυχῆ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά*», ποῦ
θὰ βαστάξουν γιὰ πολλὰ χρόνια· τώρα λοιπὸν
«*ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου*» (ἐλ 12,18).

Ἔτσι λογάριαζε. Μά «χωρὶς τὸν ξενοδόχο».
Τῆ νύχτα τοῦ ῥθε «ἀστροπελέκι». Τί; **Αἰφνίδι-
ος θάνατος**. Δὲν τοῦ ἔδωσε ὁ χάρος οὔτε λί-
γα λεπτά. Μπρός, τοῦ λέει, σὲ παίρνω στὰ φτε-
ρά μου!... Τὸν πῆρε, καὶ δὲν χάρηκε τίποτα.

Τί κακὸ ἔκανε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; θὰ ρωτη-
στε· γιατί τὸν τιμώρησε ἔτσι ὁ Θεός; Σκότω-
σε; Ὅχι. Ἐκλεψε; Δὲν φαίνεται. Μπήκε σὲ ἐξέ-
νο σπίτι ν' ἀτιμάσῃ γυναῖκα ἢ κορίτσι; Οὔτε.
Πῆρε ψεύτικο ὄρκο σὲ δικαστήριο; Ὅχι. Βλα-
στήμησε; Δὲν ἀκούστηκε. Τί ἔκανε τέλος πάν-
των καὶ τὸν πῆρε ὁ χάρος τόσο ἀπότομα;

Τί ἔκανε! **Ἄμóρτησε**. Καὶ **ποιὰ εἶνε τὰ ἁμαρ-
τήματά του**; Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα.
Ν' τὸ πρῶτο. Τὸν ἀκοῦτε τί λέει; **Ἐνα πράγμα-
τα τὰ ἔκανε δικὰ του**. Ποιὰ εἶνε τὰ ξένα; Τὰ χω-
ράφια. Μά αὐτὰ δὲν εἶνε δικὰ του; Λάθος κά-
νει. Ἕνας εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης. Δὲν ἀκοῦτε τί
λέμε στὴν ἐκκλησία· «*Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ
πλήρωμα αὐτῆς*», στὸν Κύριο ἀνήκει ἡ γῆ καὶ
ὅλα ὅσα σηκώνει πάνω της (Ψαλμ 24). **Τὸ χῶμα**
ποῦ πατοῦμε ποῖός τὸ ἔκανε; Δικό μας εἶνε;
Φαίνεται κάτι εὐτελές, μὰ αὐτὸ ἀξίζει παρα-
πάνω ἀπὸ χρυσάφι. Σὰς φαίνεται περίεργο;
Πάρτε δύο γλάστρες, μία γεμάτη χῶμα καὶ μία
γεμάτη χρυσόσκονη - χρυσάφι. Ποιὰ προτιμά-
τε; Τὸ χρυσάφι εἶνε στείρο, ἀγόνος· τὸ χῶμα ἔ-
χει τὴν ἀξία, γιατί γεννάει. Καὶ μόνο τὸ χῶμα; Ὁ
σπόρος; αὐτὸ τὸ μικροῦτσικο πραγματάκι, ποῦ
καὶ μόνο αὐτὸ φτάνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει

Θεός; Ὁλη ἡ ἐπιστήμη νὰ μαζευτῆ, ἓνα σπόρο δὲν μπορεῖ νὰ κἀνη· κρύβει τόση δύναμι ὁ σπόρος! Τοῦ Θεοῦ εἶνε ὅλα· ἡ γῆ, οἱ σπόροι, τὸ νερό, ὁ ἀέρας, ὁ ἥλιος. Καὶ ὅμως ὁ πλούσιος αὐτὸς τί ἔλεγε· «*τοὺς καρπούς μου*», «*τὰ γεννήματά μου*», «*τὰ ἀγαθά μου*», τὰ ὑπάρχοντά μου (Λουκ. 12,17-18). Ὡ ἐκεῖνο τὸ «*μου*»!...

✓ Τὸ ἓνα λοιπὸν ἀμάρτημά του ἦταν, ὅτι πράγματα ποὺ ἀνήκουν στὸ Θεὸ αὐτὸς τὰ σφετερίστηκε, τὰ παρουσίασε ὡς δικά του. Τὸ δεύτερο ποιό εἶνε· ὅτι, ἐνῶ οἱ ἀποθήκες του γέμισαν ἀπὸ ἀγαθά, αὐτὸς **δὲν εἶπε ἓνα εὐχαριστῶ στὸ Θεό**. Βλέπεις τὴν κόττα· πίνει μιὰ σταλαγματιὰ νερὸ καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πάνω, σὰ νὰ λέη· Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου. Βλέπεις τὸ σκύλο· τοῦ πετᾶς ἓνα κόκκαλο, δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ πῆ εὐχαριστῶ, καὶ κουνάει τὴν οὐρά του σὰ νὰ σοῦ λέη, Ἀφεντικό, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμήθηκες. Κι ὁ ἄνθρωπος; τὴ μπουκιὰ ἔχει στὸ στόμα καὶ βλαστημάει τὸ Θεὸ ὁ ἀχάριστος, ὁ ἀχαρακτήριστος!

✓ Τὸ τρίτο ἀμάρτημά του ποιό ἦταν; Ἐπρεπε νὰ σκεφτῆ, ὅτι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του ὑπάρχουν καὶ κάποιοι πεινασμένοι. Τί ἔπρεπε νὰ κἀνη; Νὰ κρατήσῃ ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του, καὶ **τὰ περισσεύοντα ἀγαθὰ νὰ τὰ μοιράσῃ**. Τὰ λέει αὐτὰ τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔρθουν οἱ κομμουνιστὰι νὰ μᾶς τὰ ποῦν· τὰ ἔπε πολὺ ἐνωρίτερα ὁ Χριστός· καὶ ὅ,τι ὠραῖο ἔχουν οἱ κομμουνιστὰι –ἂν ἔχουν κάτι ὠραῖο–, τὸ ἔχουν παρμένο ἀπ' τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν ἀκοῦμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο.

✓ Καὶ ἡ τέταρτη ἀμαρτία ποιά ἦταν· ὅτι **ἔζησε σὰν κτῆνος**, σὰν τὸ ζῶο. Ἐχετε δεῖ χοῖρο; Δὲν σηκώνει ποτὲ τὸ κεφάλι του ἐπάνω· εἶνε πάντα σκυμμένος κάτω, ψάχνει μὲς· στὶς λάσπες καὶ καταβροχθίζει ἀποφάγια. Μόνο μιὰ φορὰ ὁ χοῖρος βλέπει τὸν οὐρανὸ· ὅταν τὸν πιάσῃ ὁ χασάπης καὶ τὸν γυρίσῃ ἀνάποδα γιὰ νὰ τὸν σφάξῃ· τότε γιὰ πρώτη φορὰ βλέπουν τὰ μάτια του οὐρανὸ· καὶ μένει λίγο βουβός, δὲν γρυλίζει.

Ἔτσι κι ὁ πλεονέκτης πλούσιος· περνάει ὅλη τὴ ζωὴ του σκυμμένος στὴν ὕλη, καὶ μόνο ὅταν ἔρχεται ξαφνικὰ ὁ ἀρχάγγελος νὰ τὸν πάρῃ, τότε ἀνοίγουν τὰ μάτια του καὶ βλέπει ὅτι, πέρα ἀπ' τὰ χωράφια καὶ τὰ καλαμπόκια καὶ τὰ σιτάρια καὶ τὰ σπίτια καὶ τ' αὐτοκίνητα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς πυραύλους, ὑπάρχει ἓνας ἄλλος κόσμος. Τότε βλέπει πόσο λάθος ἔκανε, πόσο ἀπατήθηκε· «*λογάριασε χωρὶς τὸν ξενόδοχο*» κι αὐτός. Περίμενε πὼς θὰ ζήσῃ ἑκατὸ χρόνια, καὶ δὲν ἔζησε παρὰ ἐλάχιστο. Ὅπως τὸ

γεράκι πέφτει ξαφνικὰ στὸ λιβάδι κι ἀρπάζει τὴν ὄρνιθα, ἔτσι καὶ ὁ θάνατος –ὁ χάρος ποὺ λένε– ἀρπάζει μικροὺς καὶ μεγάλους.

• Στὴ Φλώρινα ἓνα παιδί 19 χρονῶν, ἔξυπνο, ἱκανώτατο, ὠραιότατο, πῆρε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ πατέρα του νὰ κἀνη μιὰ βόλτα· πέρασε ἀπὸ ἓνα γεφύρι, ἐκεῖ γλίστρησε, ἔπεσε, σκοτώθηκε. Ποιὸς τὸ περίμενε; Ὁ πατέρας του ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν ἀρραβωνιάσῃ, μὰ τὸν «*ἀρραβώνιασε*» ὁ θάνατος. • Μιὰ γριὰ πάλι ἀπὸ ἓνα χωριὸ ἦρθε κλαμένη· –Ἐχασα τὸν ἄντρα μου!... –Τί εἶχε; –Τίποτα· σηκωθήκαμε τὸ πρῶι, ἦπιαμε καφφέ, πήραμε τὸ τσεκούρι καὶ πήγαμε γιὰ ξύλα, κ' ἐκεῖνη τὴν ὥρα κάτι ἔπαθε καὶ πέφτει κάτω· συγκοπή καὶ πέθανε. • Ἄλλος πάλι πέθανε στὸ καφφενεῖο, ἐνῶ περίμενε νὰ τοῦ φέρῃ ὁ σερβιτόρος τὸν καφφέ ποὺ παρήγγειλε. • Ἄλλος μπαίνει στὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ Θεσσαλονίκη καὶ μέχρι νὰ φτάσῃ στὴν Ἀθήνα πεθαίνει. • Ἄλλος μπαίνει στὸ καράβι νὰ πάῃ στὴν Αὐστραλία, πεθαίνει μὲς· στὸν ὠκεανὸ καὶ τὸν ρίχνουν στὴ θάλασσα...

«*Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ*» (ἔ.ἀ. 12,20). Ἄγνωστη ἡ ὥρα. Γι' αὐτὸ νὰ ἔχουμε ὅλοι **ἔτοιμα τὰ εἰσιτήριά μας**. Ποιό εἶνε τὸ εἰσιτήριο· **νὰ πιστεύουμε στὸ Χριστό, νὰ μετανοοῦμε καὶ νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι** νὰ μᾶς πάρῃ ὁ Κύριος κοντά του, ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους.

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ κι ἂς τὰ προσέξουμε ὅλοι. Νὰ ζήσουμε στὸν κόσμον μὲ τὴ σκέψι, ὅτι **γυμνοὶ γεννηθήκαμε καὶ γυμνοὶ θὰ πεθάνουμε**.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἔπιασε στὰ χέρια του χρήματα, γι' αὐτὸ δὲν εἶνε μὲ τοὺς πλουσίους πλεονέκτες καὶ φιλαργύρους· **ὁ Χριστὸς εἶνε μὲ τοὺς φτωχοὺς**, αὐτοὺς ποὺ ἀρκοῦνται στὰ λίγα. Αὐτὸς ποὺ ἀρκεῖται στὰ λίγα εἶνε εὐλογημένος· ἐκεῖνος ποὺ θέλει τὰ πολλὰ δὲν εἶνε τοῦ Θεοῦ, εἶνε τοῦ διαβόλου.

Θὰ ἴρθῃ μιὰ μέρα ποὺ ὅλα αὐτὰ τὰ πλοῦτη θὰ ἐξανεμιστοῦν. Θὰ τὸ δῆτε αὐτό· θὰ περάσουν τὰ χρόνια καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ νομίσματα θὰ καταργηθοῦν· ἓνα «*νόμισμα*» θὰ ἰσχύῃ πάντοτε, **ἡ τίμια ἐργασία**, ἡ εὐλογημένη δουλειά. Ὅποιος δουλεύει θὰ ζῆ, ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὴ δουλειά θὰ ἴνε δυστυχισμένος.

Τὸ χρῆμα, αὐτὸς ὁ «*μαμωνᾶς*» (Ματθ. 6,24. Λουκ. 16,13), διέφθειρε τὴν ἀνθρωπότητα· ἡ **φιλαργυρία** καὶ ἡ πλεονεξία ἔφερε ὅλα τὰ κακά (βλ. Α' Τιμ. 6,10).

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα καὶ αὐτὰ νὰ τηροῦμε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**